

előadások, hangversenyek, Pendzsom Néptánc Fesztivál, évfordulók, születésnapok, emléknapiak, Levéltári napok, Falu- és Városnapok, hagyományőrző Lovasnapok, főzőversenyek, emlékművek, emléktábla avatások, arató napok, szántóverseny, Tájházak Napja, Múzeumok éjszakája, Nemzeti Kulturális Örökség Napja és sajnos egyre többször temetéseken is.

Színházi látogatások

Győri Jánosné kezdeményezésre már az 1990-es évek elejétől minden évben 45 fős bérletünk van a szolnoki Szigligeti Színházba, jelenleg Torma Márta szervezi a csoportot, 95 főre duzzadt a csoport a jászapátiakkal együtt.

Az évad utolsó előadása előtt mindig ellátogatunk a szolnoki Damjanich János Múzeumba, és megtekintjük a kiállításait.

Elismerések

Szakkörünk honismereti munkájának eredményességét több miniszteri és megyei elismerés és kitüntetés is bizonyítja:

- 1980. A Szocialista Kultúráért Miniszteri kitüntetés
- 1981. Társadalmi munkáért arany plakett a helyi Tanácstól
- 1985. Szocialista Kultúráért Miniszteri kitüntetés
- 1987. Gyermekéért kitüntetés a Magyar Úttörők Országos Tanácsától
- 1990. Miniszteri Dicséret Oklevél a 20 éves jubileumra
- 2001. Múzeumpártoló Önkormányzat-2001. III. helyezése
- 2003 Győri János 75. születésnapjára megkapta a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét
- 2007. Győri János és Győri Jánosné a Jász-Nagykun-Szolnok megye Művészeti Közalapítványa Művészeti Díját kapták

Tagjaik közül díszpolgár:

Győri János, Győri Jánosné,
Gál András, Papp János,
Szüle Katalin

Jászságért Díjas:

Győri János, Győri Jánosné,
Szüle Katalin

Jászkisér Nagyközségért

(Városért) díjas:

a Csete Balázs Honismereti Szakkör,
Farkas László és
Szakálné Torma Eszter

Benedek József szakkörvezető

Karant én, karant te, karant ő...

Quarantagiorni - mondták hajdan a velenceiek, amikor ki akart kötni egy hajó a tengerről jövet. Magyarul negyven nap - ennyi ideig ugyanis nem engedték kiszállni a személyzetet, ha gyanús volt, hogy fertőzöttek lehetnek. Ma tehát, ha karanténbe raknak valakit, akkor azt „negyvenbe” teszik, mert akkori tudásuk szerint ennyi idő alatt kiderült, hogy jelent-e egészségügyi veszélyt a kikötés.

Hogy manapság gyakran emlegetjük ezt a szót, az ismert a jelenleg világjárványt okozó wuhani vírus miatt, viszont sokan meg is jegyzik, hogy de a karantén, - az aztán teljesen ismeretlen dolog.

- Nono! - mondanám én - azért nem kell olyan feledékenynek lenni! Az igaz, hogy ritkábbak a járványok, mint hajdan, amikor jött a pestis, és nem tudták, hogy csak a possadt vizet kellett volna elkerülni korábban. Az is tény viszont, hogy a 100 éve tomboló spanyol nátha - amit ráfogtak szegény spanyolokra - több embert küldött a másvilágra, mint az első világháború. A huszadik században aztán nem hallottunk még a járványos gyermekbénulásról? Igen, ami miatt vannak, akik még ma is vastüdőben élnek világukat. 1957-ben még nálunk is volt ilyen járvány. Azóta nincs - hála Salknak és Szabinnak! De azóta is! Mond az valamit, hogy hongkongi nátha? Na, ugye! Az ne tévesszen meg senkit, hogy néhány hónap alatt nem több százan halnak meg egy faluban, mint 150 évvel ezelőtt pestisben, hiszen az 1300-as években még Európa lakosságának harmada halt meg ugyanebben a betegségben, amikor Kínából a hajók behurcolták a patkányokat. Tehát ezek a veszélyek megvannak, csak kissé feledékenyek vagyunk! Emlekszik még arra a viccre valaki 10 évvel ezelőttről, hogy melyik a legveszélyesebb állat? A csirke! - volt a válasz, mert ha eltüsszenti magát, mindenki befosik. Bizony, akkoriban a baromfi influenzával riogattak. Megúsztuk, ma kuncogunk rajta. Lehet, hogy néhány év múlva a mostani járvánnyal is azt tesszük, de azt most még nem tudhatjuk, mert a vírusok mindenre képesek és össze-vissza mutálódnak. Úgyhogy egyelőre nem nagyon van kedvünk sem, meg okunk sem kuncogni!

- Na, és hol a karantén? - kérdezhe-

tek. Tényleg biztos benne mindenki, hogy nem találkozott még vele? Én igen, mivel tágabb családom is érintve volt. Hallott már valaki a száj- és körmfájás járványról? Igaz, hogy nem emberi betegség, mégha az állatoktól megkapjuk is gyorsan átvészeli, emberről emberre meg nem megy át, de az állatokat nagyon megsanyargatja - már ha a marha páros ujjú patás. A lovakat ugyanis nem szereti. A marhának, disznónak, juhnak, kecskének, bivalynak, meg néhány vadnak is a száját és lábait támadja meg. Kigyógyulhatnak belőle, de a gyakorlat inkább az volt, hogy ha felbukkant valahol, az állatokat kiirtották, az ott lakó gazdákat pedig két hétig karanténban tartották, vagyis nem engedték ki a tanyából. Történt mindez a jákóhalmi határban 1965-ben nagyanyám testvériéknél. Mikor kiderült, hogy fertőzött állatuk van, ástak egy nagy gödröt a tanya sarkában és belelőtték az egész állatállományt. A tsz-nek már voltak akkor ilyen gépei. Anyagilag nem jártak rosszul, mert megtérítették a kárt, de el lehet képzelni, hogy egy gazda mit érez, amikor a gondozott állatait „kinyírják”. Akkor az volt a megoldás. Az öreg párocscsa pedig két hétig őrzés alatt volt, azoktól kapták a szükséges élelmiszert, meg egyéb bevásárlásokat intézték nekik. Történt mindez Jászfákóhalma Szöghátáron is. Mert nem ez volt az egyetlen. Ők meg, amikor kiszabadultak, azonnal hazajöttek lakni a faluba - akkorra már házat vettek, hiszen már egyébként sem lett volna értelme a tanyán maradni. A tévesztés következtében sorra szűntek meg a tanyák.

Fodor István Ferenc
helytörténeti kutató

Kérjük az 1 %-ot

Kérjük adóbevallása elkészítésekor adójának 1 %-át ajánlja a Jász Múzeumért Alapítvány javára.

A befolyt összeget Redemptio c. honismereti lapunk megjelentetésére fordítjuk.

Adószámunk: 18824168-1-16